

xuống ghế, rót rượu uống, hẳn dẫn từng tiếng :

— Tôi muốn cô hiểu rõ sự thật bắt đầu từ phút này. Chúng tôi được lệnh mang cô và bác sĩ U Myen ra khỏi nước. Cô phải hết lòng cộng tác với chúng tôi. Nhược bằng ..

Rôđin cắt ngang :

— Đi đâu cũng được, tôi không cần, miễn hồ có U Myen và con tôi. Tuy nhiên, trước khi nhận lời, tôi yêu cầu được hỏi ý kiến Trần Hình.

Tôkarin cười khẩy :

— Cô muốn gặp Trần Hình hả ? Mời cô vào trong này.

Rôđin rú lên, hai bàn tay bưng mặt khi thấy Trần Hình nằm co quắp trên sàn gạch hoa bên cạnh Thanh Xuân. Nàng lùi sát tường, loạng choạng suýt ngã. Một phút đồng hồ sau, nàng mới lấp bấp được hai tiếng :

— Trời ơi !

Tôkarin ra lệnh :

— Cô hãy bỏ tay ra.

Rôđin rên rỉ :

— Trời ơi, thật kinh khủng. Tôi sợ quá, làm sao thế, đại úy ?

— Giản dị lắm. Vì Trần Hình và Thanh Xuân không chịu hợp tác thành thật. Tôi muốn cô thấy tận mắt hai cái chết đau đớn và thảm thê để nhắc nhở cô tuyệt đối tuân theo lệnh tôi.

— Tuyệt đối tuân theo lệnh ông ? Ông là ai mà có quyền độc đoán như vậy ?

— Cô đã biết rõ. Tôi là đại úy Colin.

— Tôi không tin người Mỹ tàn ác như ông. Tôi đã sống nhiều năm bên ấy. Phải, tôi biết là làm.

Ông đã nhấn tâm lợi dụng vợ chồng Trần Hình, nhấn tâm lợi dụng tôi, và nhấn tâm hạ sát sau khi không cần tôi. Ông là người Nga đội lốt CIA.

— Cô nói đúng. Tôi là sĩ quan RU. Tôi nhấn tâm với mọi người song sẽ nhân đạo với cô. Tôi cam kết bảo vệ tánh mạng cao cô Nay mai, tôi sẽ mang cô ra khỏi Việt nam.

— Nếu tôi từ chối ?

— Tôi đoán chắc cô sẽ không từ chối.

— Ông đã xét sai về tôi. Tuy là đàn bà, tôi lại là đàn bà có nghị lực. Tôi có thể chết, nếu cần chết để bảo vệ lý tưởng, và chân lý.

— Cô can đảm đấy. Tôi thành thật ngợi khen. Song lớn tuổi và giàu kinh nghiệm như cô mới có thể nhìn cái chết một cách thản nhiên. Còn đứa con gái mũm mĩm và thơ ngây của cô, cô muốn nó chết oan uổng vì sự bướng bỉnh của cô không ?

— Ông là kẻ sát nhân.

— Ồ, sát nhân đối với tôi là chuyện thường.

Trong đời, tôi đã sát nhân nhiều lần, nay sát nhân thêm nữa cũng như hút thêm điếu thuốc lá, uống thêm ly nước ngọt mà thôi. Sở dĩ tôi cần nói thật để cảnh cáo rằng cô không còn đường nào khác ngoài việc hợp tác thành thật với tôi. U Myen là nhà khoa học đại tài, tôi mang về Liên xô để phụng sự cho phe xã hội chủ nghĩa. Ở nước tôi, cô sẽ được chung sống hạnh phúc với U Myen. Nếu U Myen trốn thoát, hoặc nếu cô cố tình không nghe lời, miễn cưỡng tôi phải dùng biện pháp mạnh.

— Con tôi đâu ? Trước nhất, ông phải cho tôi gặp lại con tôi.

Tôkarin biết là Rôdin đã chịu khuất phục. Dọa giết con để bắt mẹ đầu hàng là chiến thuật được dùng hàng trăm lần trong lịch sử gián điệp quốc tế và lần nào cũng mang lại kết quả. Với đứa bé trong tay, Tôkarin có thể bắt Rôdin làm bất cứ việc nào hắn muốn. Nhờ Rôdin, hắn sẽ nắm vững được U Myen cho đến ngày rời Sài Gòn.

Tôkarin ấn chuông điện ngầm trong trường. Cửa phòng mở ra. Hắn hét hàm ra lệnh cho gã tài xế:

— Dẫn u già và đứa bé vào đây.

Đứa bé đã ngủ ngoan ngoãn trên vai người vú. Bước vào phòng, thấy Rôdin, người vú òa lên khóc. Rôdin cũng sụt sịt khóc theo. Tôkarin nheo mắt, vẻ vô cùng khoái trá. Dưới ánh đèn đêm, mặt đứa trẻ trông đáng yêu khác thường. Nhìn con, Rôdin mất hết can đảm. Để cứu con, nàng sẵn sàng nhảy vào đồng lửa.

Tiếng ồn làm đứa bé thức giấc. Nó mở rộng mắt nhìn quanh. Chợt nhận ra mẹ, nó nhoẽn miệng cười. Ruột đau như cắt, Rôdin ôm chầm lấy con. Tôkarin gỡ nàng ra, giọng lạnh như tảng băng:

— Thông thả.

Người vú phản đối:

— Ông là ai mà ăn nói lạ lùng vậy? Hồi nãy, ông đánh tôi mang cháu bé về đây, nhốt kín trong phòng. Bây giờ ông lại cấm cô tôi bế con. Ông làm như thế là phạm pháp.

Lời nói của u già không thay đổi sắc diện của Tôkarin. Hắn cười gằn, hỏi u già:

— Vú nói xong chưa?

Người u già quắc mắt:

— Ông đừng dọa già. Ông phải thả chúng tôi ra? Nếu không, tôi sẽ la cầu cứu.

Tôkarin dẫn từng tiếng:

— Vú thử la lên xem ai nghe không?

Người u già còn lưỡng lự bàn tay hộ pháp của Tôkarin đã giáng giữa mặt. Bàn tay tàn bạo của Tôkarin có thể đánh ngã những võ sĩ nặng trăm kilô và giỏi chịu đòn, phương chi u già chỉ là người đàn bà yếu như sên và nhẹ như bấc.

Bị đòn đau, thiếu phụ ngã nhào xuống đất và nằm lịm, mặt đầm đìa máu. Rôdin có cảm giác như trời đất quay cuồng trước mặt. Nàng ghi chặt con vào lòng để khỏi ngã. Mấy phút sau, nàng mới thốt lên:

— Khô quá, ông đánh u già chết rồi.

Tôkarin cười danh ác:

— Cô đừng lo. Mụ lẩm mồm này chưa chết được đâu. Nhưng nếu mụ tiếp tục bi bô thì sẽ mất mạng. lát nữa, khi mụ tỉnh dậy, tôi nhờ cô nói cho mụ biết. Và tôi mong cô lấy đó làm bài học.

Nói đoạn, Tôkarin vung văng ra ngoài. Cửa đóng lại, kêu sầm một tiếng điếc tai. Rôdin nghe tiếng khóa trái lách cách. Nàng biết là cuộc đời tù tội bắt đầu. Sau bao năm nổi trôi, nàng chẳng còn thiết gì tấm thân nữa. Nhưng còn đứa con gái đáng yêu của nàng và U Myen.

Nàng gục mặt vào đầu con, nước mắt thấm ướt áo ngắn màu xanh của đứa bé. Nó mút ngón tay hỏi mẹ, giọng ngây thơ ngóng nghịu:

— Búp bê đâu hả mẹ?

Suốt ngày nó quần quít với con búp bê Nhặt bán. Lên giường, nó đòi ôm búp bê mới bằng lòng ngủ. Lần đầu tiên từ khi chào đời và biết chơi búp bê, nó bị đoạt mất đồ vật ham thích. Rôdin tát

yêu vào má con :

— Ừ, mẹ nói với u già lìm búp bê cho con.

Nước mắt nàng rơi lã chã vào mặt đứa trẻ. Nó hỏi nàng bằng một giọng mà nàng không tài nào quên được :

— Tại sao mẹ khóc ? Cười với con đi mẹ ?

Rôdin cố nhếch mép cười. Đứa bé cười trả một cách sung sướng. Trông con cười, nàng bất giác nghĩ đến U Myen.

★

Do thói quen tập được sau nhiều năm vào sinh ra tử, Văn Bình vẫn nằm bất động, mặc dầu tỉnh hẳn. Chàng hé một mắt, nhìn chung quanh. Đến khi không thấy ai, chàng mới mở lớn.

Đó là một căn phòng nhỏ, bày biện đơn sơ. Chỉ cần một phút đồng hồ quan sát chàng đã biết chủ nhà là người yêu nhạc. Đối diện cái giường sắt chàng nằm là cái dương cầm đồ sộ đánh vệt-ni bóng loáng, màu gỗ mun óng ả tương phản với phím ngà trắng toát. Phía trên dương cầm, một ngọn đèn còn bật sáng, chiếu lên tập nhạc dờ ra nửa chừng. Chỉ tiết này chứng tỏ chủ nhân đang đánh đàn thì Văn Bình được khiêng vào phòng.

Bản nhạc đánh chưa hết là một tác phẩm êm đềm của Sô-panh. Văn Bình bâng khuâng mừng tượng đến một người đàn bà có đôi tay dài, mềm, mát và trắng, chạy rào thoăn thoắt trên phím dương cầm.

Cạnh dương cầm, Văn Bình nhận thấy cây đàn nguyệt xinh xắn và những dụng cụ kích động nhạc. Vốn chơi được đủ loại nhạc khí, và chơi rất hay, chàng không ngăn được tâm hồn rào rạt khi

đảo mắt qua cái trống, cái kèn, cây đàn nguyệt nhỏ nhoi và chiếc dương cầm mơ mộng. Đã lâu, chàng không có dịp so lại giấy đàn để gảy những khúc chưa chan tình cảm mà chàng vốn thích, tuy trong nghề gián điệp, chàng lại là kẻ ghét tình cảm.

Văn Bình ngồi dậy. Chàng nhoẻn miệng cười vì trên bàn nhỏ kê sát đầu giường chàng vừa nhận ra mấy chai rượu mạnh. May mà bác sĩ U Myen cũng có thú uống rượu bê tha như chàng nên trong những phút tù hãm bức bối chàng có thể khuấy sầu dễ dàng. Chàng thầm cảm ơn ông Hoàng đã có nhã ý đặt chàng vào những vai trò không đến nỗi buồn nản và tẻ lạnh.

Văn Bình vừa cầm chai huyết ky, định khui, thì cánh cửa mở rộng, một người đàn ông cao lớn nét mặt phớt tỉnh chậm rãi bước vào. Trông dáng đi, cách nhìn, Văn Bình biết hẳn là tay gián điệp lão luyện. Chàng giả vờ sửng sốt, đánh rơi cái mở nút chai xuống bàn kêu choang một tiếng.

Người ấy đứng yên giữa phòng, đầu hơi nghiêng :

— Chào bác sĩ. Tôi là Tôkarin, trung tá Tôkarin.

Văn Bình hỏi :

— Tôkarin... cái tên nghe lạ quá !

Tôkarin cười :

— Không có gì đáng làm bác sĩ ngạc nhiên. Tôi là bạn thân của bác sĩ. Tôi đã tới đúng lúc để cứu bác sĩ ra khỏi cạm bẫy của quân gian.

— Thú thật với ông tôi chẳng hiểu gì hết. Hiện thời, tôi ở đâu ? À, còn Rôdin nữa ? Tại sao tôi lại bị tiêm thuốc mê và giam giữ trong phòng này ?

— Bác sĩ không phải tù nhân, mà là thượng khách. Đứng ra là quốc khách.

— Dĩ nhiên, vì tôi được chính phủ Việt Nam mời về cộng tác.

— Họ không có đủ phương tiện khoa học và cơ khí để bác sĩ tiếp tục thí nghiệm và áp dụng tài học vào thực tế. Tài của bác sĩ chỉ có thể nảy nở hoàn toàn nếu bác sĩ có riêng một sở thí nghiệm to lớn. Chúng tôi sẽ cố gắng thỏa mãn mọi yêu cầu về sưu tầm và phát minh của bác sĩ.

— Thế ra trung tá không phải là đại diện của chính phủ Việt nam ?

— Vâng, bác sĩ nói rất đúng. Tôi thay mặt cho một chính phủ khác, chính phủ một nước hùng mạnh, mời bác sĩ cộng tác.

— Ông làm rồi. Tôi đã ký khế ước xong xuôi với chính phủ Sài Gòn. Tôi không thể nào dậm lên trên chữ ký.

— Bác sĩ là người Miến điện, không dính dáng gì tới nước Việt nam. Không làm với người Việt, bác sĩ sẽ làm với người khác. Về phương tiện, bác sĩ sẽ được cung cấp dư dả, như tôi đã nói hồi nãy. Về tiền nong cũng không hạn chế.

— Song ít ra chính phủ của ông phải hợp với tư tưởng chính trị của tôi, và tôi chỉ nhận lời nếu không xảy ra phiền phức sau này.

— Cái đó, bác sĩ khỏi lo. Nếu tôi không làm, bác sĩ đã có chân trong nhiều hội đoàn khuyến tá ở Mỹ. Bác sĩ có cần tôi kể tên các hội đoàn ấy, hoặc nhắc lại ngày gia nhập, và hoạt động của bác sĩ trong công cuộc bảo vệ hòa bình không ?

Nghe Tôkarin nói, Văn Bình lạnh toát người.

Chàng bắt đầu hiểu rõ vì sao ông Hoàng cả quyết là R.U. tổ chức bắt cóc U Myen. Vì U Myen là nhà khoa học thiên tả. Việc Tôkarin biết U Myen có chân trong các hội đoàn khuyến tá ở Mỹ là một chi tiết vô cùng quan trọng, chứng tỏ địch đã trà trộn vào đám người thân tình với U Myen. C.I.A. từng nghi những người này hoạt động cho địch. Nhờ chi tiết này, C.I.A. sẽ phăng ra bọn tay sai trà trộn là ai.

Chi tiết này đã chứng minh cho sự nhập đề quá đột ngột của Tôkarin. Theo thông lệ của nghề do thám, Tôkarin phải giấu không cho U Myen biết sẽ phải đi đâu và làm gì. Một khi thân nhiên xưng tên họ, và nói rõ kế hoạch, ít ra Tôkarin có thể tin cậy được U Myen.

Sự nhớ U Myen là nhà bác học đam mê tửu sắc, Văn Bình bèn nói, giọng bần khoản :

— Trung tá chỉ nói thoáng qua là tôi hiểu rồi. Như vậy, rất hợp với ý muốn của tôi. Song trung tá đừng quên tôi có nhiều tật xấu. Tôi không thể sống ở một nơi khô khan, thiếu tình yêu. Nói dễ hiểu hơn, tôi chỉ làm việc có kết quả ở nơi nào có đàn bà, và là đàn bà đẹp. Tôi lại có thói quen tiêu tiền, tiêu bao nhiêu cũng chưa đủ. Tôi không tin trung tá chấp thuận được điều yêu cầu này.

— Ô, tưởng gì, nếu chỉ có thế thì không đáng ngại. Bác sĩ đòi ngần ấy, giá đòi gấp năm, gấp mười nữa, tôi vẫn làm vui lòng được. Nội mấy ngày nữa, bác sĩ sẽ lên đường đi Liên xô. Tôi nói trước để bác sĩ sửa soạn.

— Có gì mà phải sửa soạn. Trung tá lời tôi đi lúc nào cũng được. Dầu sao, tôi cũng là phạm nhân của trung tá.

— Xin bác sĩ thông cảm. Bác sĩ chịu khó mất tự do một thời gian ngắn nữa thôi. Lên tới phi cơ, bác sĩ sẽ được hoàn toàn tự do.

— Trung tá vừa nói tôi sẽ lên đường trong vòng mấy ngày. Mấy ngày là bao nhiêu ngày, hả trung tá?

— Tôi chưa thể trả lời nhất định. Nhưng chậm lắm là non một tuần nữa.

— Còn số phận của Rôđin?

— Số phận của nàng và của con nàng hoàn toàn tùy thuộc vào thái độ của bác sĩ.

— La lũng quá! Mọi điều kiện, đều được tôi chấp thuận không bàn cãi, không phản đối, tại sao trung tá còn dùng lời lẽ hăm dọa và bắt chẹt.

— Tôi xin nhận lỗi với bác sĩ, song tôi không thể nào làm khác. Vì đây không phải lần đầu chính phủ Liên xô mời bác sĩ về Mạc tư Khoa. Hai lần trước, bác sĩ nhận lời rồi bội hứa. Vào phút chót, đáng lẽ áp dụng kế hoạch thoát thân ra khỏi đất Mỹ, bác sĩ đã ở lại. Cho nên, rút kinh nghiệm cũ, tôi được cấp trên ra lệnh nói thẳng với bác sĩ, và nếu bác sĩ không thật lòng, miễn cưỡng tôi phải cứng rắn.

Văn Bình nhắc lại :

— Thái độ cứng rắn? Trung tá hăm dọa tôi phải không?

Tôkarin đáp, giọng nhã nhặn :

— Không phải tôi hăm dọa bác sĩ. Tôi nói thật đấy. Nếu bác sĩ không có thiện chí, bắt buộc tôi phải nặng tay với Rôđin và đưa con gái nhỏ, mặt khác, tôi sẽ chích cho bác sĩ một thứ thuốc ngủ đặc biệt. Bác sĩ sẽ ngủ một giấc dài, về Mạc tư

Khoa mới tỉnh. Song le, tôi không tin bác sĩ làm tôi phiền lòng. Dù sao bác sĩ cũng là một phần tử tiến bộ như tôi.

Văn Bình cần mỗi suy nghĩ. Thật ra, chàng chẳng có điều gì cần suy nghĩ. Chàng phải lên mặt trang nghiêm, hầu khỏi phá lên cười trước lời nói trào lộng của gã trung tá mặt vụ Sô Viết.

Tôkarin chia tay ra :

— Nào, ta bắt tay nhau thân mật để ăn mừng cuộc hợp tác lâu dài và hữu ích.

Văn Bình lăm bàn tay lại thật nhẹ. Chàng phải cẩn thận vì từ bao năm nay chàng vẫn nổi tiếng có bàn tay bằng thép. Đội vệ sĩ của ông Hoàng gồm toàn lực sĩ cao một thước tám, nặng tám chục kilô, võ nghệ cao cường, mà không người nào dám bắt tay chàng nếu chàng chủ ý chơi một võ. Bàn tay của Văn Bình có những đặc điểm lạ lùng. Khi bóp lại cứng như gọng kềm, bàn tay chàng lại mềm mại khi mở ra khiến nhiều kẻ tưởng lầm chàng là gã bạch diện thư sinh, không thể ngờ chàng là quán quân nhu đạo vang danh trên nhiều võ đài quốc tế.

Trong thời gian phiêu bạt ở Âu châu, Văn Bình đã có dịp thi thử hai bàn tay sắt với những lực sĩ khổng lồ. Tuy chưa được chạm trán các nhà vô địch về cao và nặng, song hơn một lần chàng đã làm những võ sĩ cao hơn hai thước và cân nặng trên 150 kilô phải trợn mắt kinh ngạc. (1).

(1) — Vô địch cao thế giới là Robert Pershing Wadlow, sinh năm 1918, chết năm 1940 tại Manistee, tiểu bang M. chu. an (Hoa kỳ) nặng 245 kilô, và cao trên 2 thước rưỡi. Người
(Xem tiếp trang sau)

Cái độc đáo của bàn tay chàng là có thể đánh ngã n ô con bò mộng, hoặc đập vụn mấy viên gạch chồng lên nhau, nhưng mỗi khi cần đến chàng lại đủ tài môn trôn lán da êm ái đàn bà đẹp, khiến mỹ nhân sờn gai ốc trong cơn hoan lạc vô biên và kỳ dị.

Tôkarin lúc lắc bàn tay thật mạnh, miệng nói :
— Chúc bác sĩ ngủ ngon. À quên, nếu bác sĩ bằng lòng, tôi cho mời cô Rôdin.

Đối với Văn Bình, phụ nữ là món cần thiết, như người mắc bệnh có vi trùng phải dùng thuốc trụ sinh mới khỏi. Lúc này, chàng muốn trút bầu tâm sự với bất cứ người đẹp nào, phương chi người đẹp ấy là Rôdin, một thiếu phụ không nghiêng nước, nghiêng thành nhưng cũng có thể làm kẻ khó tính nhất bồi hồi. Nhưng Văn Bình lại giât mình, e ngại. Tôkarin lăm chàng là U Myen, nhưng Rôdin không thể làm. Hồi tối, trong cuộc gặp gỡ đầu tiên, Rôdin đã sững sốt. Nàng đã sững sốt về diện mạo của chàng, chắc chắn nàng sẽ ngỡ vực một khi được chung chăn, chung gối với

cao nhất còn sống là Albert Kramer (Hòa Lan), cao 2 thước rưỡi, được các y sĩ đo năm 1923. Thiếu phụ cao nhất thế giới là Marianne Wehde (Đức quốc), sinh năm 1866, cao 2 thước rưỡi, chết năm 1883, tại Bà Linh, và Delores Pullard, sinh năm 1947 tại De Quincy, tiểu bang Louisiana (Hoa kỳ), năm 1961 do được 2 thước tư. Người nặng nhất thế giới là Robert Earl Hughes, tiểu bang Illinois (Hoa kỳ) nặng hơn 500 kilô năm 1948. Hiện nay, người nặng nhất là Charles Kinesey (Hoa kỳ) nặng 375 kilô. Người đàn bà nặng nhất thế giới là một thiếu phụ da đen Mỹ nặng 425 kilô chết năm 1888 tại Baltimore.

chàng. Văn Bình biết chàng bắt chước đúng thói quen của U Myen, song còn những thói quen khác chàng không biết, đặc biệt trong lúc tối lửa, tắt đèn. Đánh lừa đàn bà là việc không lấy gì làm khó, nhưng thật khó, lộn sòng ăn ái, vì tạo hóa đã phú tài riêng cho phụ nữ để khám phá mọi sự giả mạo.

Văn Bình thờ dài nảo nuốt khi nghĩ đến còn lâu mới sáng. Rót thêm ly rượu đầy ắp, chàng đưa lên môi như muốn nhờ hơi men xóa bỏ hết thực tại lạnh lùng.

Có tiếng đẩy cửa. Ngẩng đầu lên, chàng thấy Rôdin. Nàng chạy tới ôm chầm, nước mắt ràn rụa làm ướt vai áo sơ mi của chàng. Tự nhiên, chàng kéo nàng ngửa mặt lên. Khi khóc Rôdin hấp dẫn hơn ngày thường. Văn Bình cúi xuống hôn vào làn môi ướt ướt. Rôdin run bắn người. Ngực nàng căng lên, đẹp xuống theo nhịp thở từ người Văn Bình truyền sang.

Văn Bình du nàng ngã xuống đệm. Chàng không còn nhớ gì nữa. Rôdin nhắm nghiền mắt, mũi thở rờn rập như vừa chạy bộ trên quãng đường dài. Mím cười, Văn Bình tắt ngọn đèn ấm áp trong phòng. Thấy đèn tắt, ở phòng bên Tôkarin cũng mím cười. Nhưng là nụ cười lạ lùng và bí mật.

Tôi khu bán hoa cuối đường Nguyễn Huệ, Tôkarin đứng lại. Những màu sắc rực rỡ và tươi tắn làm hẳn vui lây. Vì là sáng chủ nhật nên xen lẫn màu sắc của hoa còn thêm màu sắc của những tà áo nhí nhảnh và tha thướt. Tôkarin lắc đầu mấy cái, như để xua đuổi những ý nghĩ thềm muốn ra khỏi tâm trí. Hẳn cần giữ sáng suốt vì còn nhiều công việc phải làm.